

Clypeus Theologiæ Thomisticæ

In Tres Partes Divisus, Et Quinque Voluminibus Comprehensus

Tractatus de Sacramentis in genere, de Baptismo, de Confirmatione, de
Eucharistia, de Pœnitentia, de Extrema-Vnctione, de Ordine & de
Matrimonio

Gonet, Jean-Baptiste

Coloniae Agrippinae, 1671

§. I. Referuntur sententiæ,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77185](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77185)

misionis. Quibus verbis, non solum approbatur modus confitendi eadem peccata pluribus Sacerdotibus, sed etiam additur causa impulsiva ad id faciendum, quæ est facilius consecutio remissionis peccatorum.

45. Dices, si Sacramentum poenitentiae circa eadem peccata iterari possit, poterit etiam iterari Sacramentum matrimonii circa easdem personas matrimonio iam ligatas, nam sicut per novam confessionem Sacramentalem & dolorem eorundem peccatorum, ponitur nova materia proxima, supra quam cadere potest nova absolutio Sacramentalis; ita per novos actus & consensus conjugum super eadem corpora, ponitur nova materia proxima capax novi Sacramenti matrimonii.

46. Sed nego consequentiam & paritatem; materia enim proxima Sacramenti matrimonii, est prima sui traditio conjugum; prima autem traditio non potest iterari, circa eandem personam; in Sacramento vero poenitentiae materia proxima non est prima confessio & primus dolor de peccatis, sed indifferenter prima vel secunda confessio, & primus vel secundus dolor; unde forma absolutionis non significat determinare primam remissionem peccatorum, sicut matrimonium primam sui traditionem conjugum, sed indifferenter primam vel secundam remissionem, juxta capacitatem subjecti.

ARTICULUS IV.

An absolutio dari possit scripto, & absenti, vel saltem poenitens absenti Sacerdoti per litteras aut internuntium confiteri?

§. I.

Referuntur Sententiae.

47. In hujus celeberrimae difficultatis resolutione tres reperiuntur Authorum sententiae. Prima affirmat absolutionem impendi posse per litteras, & absenti, subindeque nec esse de essentia sacramentalis absolutionis ut proferatur voce humana, nec quod poenitenti praesenti impendatur. Ita docuere quidam antiqui Theologi, quorum sententiam ferè extinctam & oblitteratam renouarunt & suscitarent in Hispania aliqui ex Patribus Societatis, qui ut refert P. Dufai in Tractatu de Poenitentia, hanc sententiam non solum in privatis suis collegiis, ut Vallisoleti, Salmanticae, Compluti, tanquam veritatem docuerunt, nullam initio adjectam necessitatis aut articuli mortis limitationem, quam postea & frequentes præcipue nostrorum disputationes apposuerunt, verum etiam aliqui ex ipsis eam typis mandarunt, ut Henricus Henriques in sua Summa morali, cujus rei causam prohibitam fuisse donec emendaretur, testatur Joannes Baptista Possevinus, Archyepiscopus Mantuanus lib. de Officiis curati cap. 15. Henricum secutus est Emanuel Sa in suis Aphorismis Antuerpiae anno 1599. & sequenti Lutetiae editis, ubi sic ait: Non licere absenti per nuntium aut per scriptum confiteri, quidam ajunt, ego cum illis sentio, qui & id concedunt, & posse absenti etiam per scriptum absolvi, aut per nuntium. Et rursus: Absolvi posse absenti alii ajunt, alii negant. Ego puto posse, cum causa subest, ut si absolvisi quem non poteris, accepta postea absolvendi potestate, si

A commodè non potest vocari ad re, possit absenti absolvere, non solum ab excommunicatione, sed etiam a peccatis. Quod si merito dubitas an id absolventis dispositio, potest mente addere contritionem, per se positum. Verum Aphorismi illi ab hoc & aliorum, à Magistro sacri Palatii expurgati sunt, cujus correctionis & censura (quam inter ipsos vult fuisse, & ex solo livore Dominicanorum in suos natam) conqueritur Theophilus Raynaudus in dissertatione de Epistolari confessione, qui etiam suadere conatur, sententiam aliam contra Thomistas olim fuisse communem, & tamen ex Facundez, opinionem de licita & valida absolutione absenti impartita, ex familia sancti Dominici oram fuisse, & adoleyvillæ, ac denique in eisdem familiae sinu extinctam atque sepultam esse. Idem asserunt Suarez, Coninck, & alii Societatis scriptores. Verum hanc calumniam repellit P. Baronius tomo 1. Theologiae moralis disp. 1. sect. 4. art. ultimo, ubi ostendit, nullum Thomistarum clare asseruisse, integrum Sacramentum licite & valide confici inter absentes, cum S. Thomas in 4. dist. 16. quaest. 4. art. 4. aperte docuerit, nullam esse confessionem sacramentalem absenti factam, quia aliter sententia est in extrema necessitate confiteri. Laniæ sententia, quod Sacerdoti absenti. Si qui ergo Thomistarum alligant, poenitentem absenti Sacerdoti per litteras aut internuntium confellum, valide ab illo potest absolvi, solum volunt, quod ubi poenitens per litteras misit peccata sua absenti Confessio, postea in praesentia ejus dicat, quod de omnibus illis se accusat, potest ab eo praesente valide absolvi, quia tunc fit Confessio in praesentia Sacerdotis, cum idem sit scriptum illud ratificare in praesentia Sacerdotis, ac illi praesenti confiteri. Unde merito citantur pro sententia jam adducta Replicata, vel pro illa quam amplectuntur Suarez, Vazquez, Tolæus, Amicus, Bonacina, & alii Recentiores, existimantes quod quamvis absolutionem non possit poenitens absenti per scriptum vel nuntium impendi, posse tamen poenitentem, qui per litteras vel nuntium absenti Sacerdoti confessus est, ab eo postea praesente, nullam peccatorum confessionem intercedente, absolvi. Tertia ergo sententia, quæ in schola D. Thome communis est, negat tam absolutionem quam Confessionem fieri posse absenti, subindeque poenitentem absenti Sacerdoti per litteras aut internuntium confellum, non posse ab eo praesente postea sine nova Confessione valide absolvi.

§. II.

Pro sententia tribus sequentibus concipiuntur statuta.

Dico primò, de essentia absolutionis esse, ut voce humana proferatur, subindeque absolutionem in scriptis datam, esse invalidam. Probatur primò ex Concilio Florentino & Tridentino asserentibus verba esse formam confessionis Sacramenti, à qua deinde lege excipiuntur solum Sacramentum matrimonii, dicendo inter regulariter tantum verba esse necessaria. Secundo liter verò de forma Sacramenti poenitentiae docuerunt esse verba, quæ Sacerdos proferit dum dicit: Ego te absolvo &c. Ex quibus sic arguo: Vel Concilia loquuntur de verbis proprie dictis, hoc est humanè prolatis, vel de verbis imperpetuum